

A magyar millenium évében, nem feledhetjük a múltat, bennünket kétezer év keresztyénsége és ezeréves történelmünk kötelez. A magyarság nem csak jelző rajtunk, hiszen akkor ér valamit, ha áthat bennünket. Ezeréves igazságát és erejét nem lehet gyengíteni. A magyarság vér, mely Pusztaszertől csorog és lüktet át minden magyar szíven, mint örök folyó. A magyarság föld is, vérrel, könnyel áztatott föld, amely kenyeret ad, s ahogy a költő mondja bölcsőfát termel, s egykor mindannyian ölébe hullunk átálmodni a nagy éjszakát. A magyarság történelem is, nyelv, alkotmány, művelődés, mely sokszínűségével, tradícióival, itt Kelet-Békési Evangélikus Egyházmegyénkben szlovák és német ajkú testvéreinkkel, gyülekezeteinkkel erősíti a nemzet testét. Legyen a magyarság ihletés és kötelezés. Legyünk újra lelki és Krisztusi emberekké, hiszen egyedül ő lehet a példa, az út, a cél. Legyen Krisztus a fórumon, a családokban, a szívekben. Krisztus, mint szolgálat, mint megváltó Úr az életünk felett.

Nagy dolgok nem hirtelen támadnak, hanem hosszú idő, olykor századok alatt. Kártyavaráratok lehet építeni szempillantás alatt, a kölni dómhoz századok kellene. Nem azt szeretném, hogy máról holnapra csodát műveljünk, hanem azt, hogy amit századok építenek abban mi is segíthessünk. Isten lelke tegyen, formáljon alkalmassá erre, hogy szívünkkel, érzéseinkkel, gyermek álmainkkal és öregkori áldásunkkal is Őt szolgáljuk. Járhatok elől abban, hogy Krisztust teszem Úrrá életem, s családom felett. Megfoghatom azok kezét, akik szintén megteszik ezt: ha jobban, mint én, azért, hogy engem emeljenek, ha gyöngébben, mint én, azért, hogy Krisztushoz vezethessem őket. Mert néki a Krisztusnak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom. Mi csak hírvivők vagyunk, akik eltűnnek, amikor megérkezik a Király. Nagy Sándor, minden idők leghatalmasabb uralkodója, meglátogatta a hordójában ülő cinikus bölcsőt, Diogenest és azt mondta neki: kívánj, amit akarsz és én megadom neked! Diogenes azt felelte: állj félre a hordóm elől, hogy a nap süssön rám. Jaj annak a lelki vezetőnek, aki a maga személyének földi nagyságával eltakarja az ember lelkét kereső égi napot, Krisztusnak az arcát!

Esperesi szolgálatomat, s mindannyionk szolgálatát az teszi értékessé, hogy mennyire nő általa a Krisztus, a mi megüresedésünk és alább szállásunk által. Önthet valaki aranyhegyeket, a szegénység és nyomor megtölthetetlen völgyeibe, tele építheti alkotásokkal a földet, amelyeken márványtáblák az Ő nevét hirdetik, ezáltal sem a világ nem lesz szebb, sem a nyomorúság el nem fogy. De ha a saját életéből egy-egy szelíd szót, néma kézszerítást tud adni annak, akiben ezáltal a Krisztus növekszik, akkor betölti hivatását.

Igy szeretném a szívemen hordozni mindannyiánkat, Istennek itt élő népét, gyülekezeteinket, oktatási és szeretet intézményeinket, egész anyaszentegyházunkat, egyházi és világi többséget (megköszönve püspök úr segítségét, elnök úr, polgármester úr támogatását, s kérve további szolgálatukra Isten áldását).

S mindenek felett hordozom a Krisztus nevét, mert nem adatott más név a mi megtartatásunkra. Ő a mi igazságunk, ha Őt hittel átkaroljuk, érte bocsánatot nyerve, Benne igaznak lát és igazakul fogad el az Isten. Nincs más méltóság, nincs más érdem, nincs más dicsőség csak amit Ő ad nekünk ingyen kegyelméből. De ez elég égen és földön. Hordozzuk Őt így a szívünkben, s mindenütt neki szolgálhatunk: iroda, tanácsterem, iskola, szeretetotthon, piac mind-mind a szentek szentjévé válik, ha magunkat Istennek ott eszközül adjuk, hogy szeretete, áldása és békessége áradjon át rajtunk. Oly sokszor tapasztalhattam már, hogy valóban igaz Jézus szava, „Boldogok, akik békét teremtenek mert ők Isten fiainak neveztetnek.” Legyen békességünk befelé és kifelé, belül a szívben, és kinn magunk között. Ahogy Pál mondja: „Krisztus békessége uralkodjék a ti szívetekben!” Ugye ahhoz, hogy békétlenség, harc, viszály legyen, nem kell két ember, akik veszekednek, hanem egyedül, egymagamban egy szobában rettenetes harcok dülhetnek bennem, mert a félelem, a féltékenység, a hiúság, a megbántottság érzése, a gyűlölködő gondolatok, ezek azok, amelyek belülről tesznek valakit békétlenné. Hiába van a békés környezet, békétlen marad mindaddig, amíg a Krisztus békéje el nem uralkodik ezeken az indulatokon. Tehát eluralkodik, s nem csak meghúzódik valahol a lélek kicsi zugában, hanem eluralkodik. Amilyen mértékben valóság számunkra, hogy Isten békessége van bennünk, olyan mértékben lesz ugyanez a békesség körülöttünk. S mi tudjuk azt, hogy ez a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Sóvárogva vár ez a világ olyan embereket, akik irányt mutatnak, az erkölcsi zűrzavarból kivezető utat, a békesség útját. Segíteni kész, megbízható, emberséges, tiszta szívű, tiszta kezű, és tiszta tekintetű, igaz embereket vár. Akik nem a maguk emberi erőlködéséből, nagyt akarásából adnak, hanem abból, amit felülről kaptak, s Krisztus Lelkének az

erejével segítik az emberi élet milliányi nyomorúságát, s az Istennel való együttlét boldog közösségéből hozzák magukon menny derűjét, örömét, a szolgáló szeretet tüzét. Ebben a szolgálatban áldjon és erősítsen meg bennünket az Isten!

Kondor Péter
Esperes